Ч. 194. Середа 29 серпня (11 вересня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Закрите угорского сойму. — Подорож цісаря Вільгельма II. — Ще про послідний замах.)

Вчера закрито престольною бесідою сесию угорского сойму і в найблизшім часї відбудуть ся на Угорщині нові вибори. Престольна бесїда вчисляє найважнїйші законодатні працї, полагоджені в послїдних пятьох лїтах на всїх полях публичного житя. Дальше заявляє, що не повело ся управильнити митово-горговельних справ між обома половинами держави, але мимо того економічні і фінансові інтереси обох країв Монархії відповідно увзглядненo. Дальше займає ся престольна бесїда полїпшенем відносин кредитових, збільшенем числа спілок кредитових для рільництва, справою реґуляциї валюти, котра також в послїдних часах поробила великі поступи. Престольна бесїда висказує надію, що в найблизшім часї удасть ся цїлу ту справу довести до успішного полагодженя. Вкінци обіймає подяку за патріотичну дїяльність сойму, і оголошує його законодатну дїяльність закритою.

Цісар Вільгельм II. з женою і наслїдником престола прибув оногди до Королївця на торжество 200-лїтного ювілею проголошеня Пруссії королївством. Бурмістр в привітній промові подякував цісареви за добродїйства мира, яких зазнає Німеччина. Цісар у відповіди зазначив тісні узи, які лучать Королевець з династиєю Гогенцоллернів від хвилї першої коронациї, і заявив, що його дїд, цісар Вільгельм, вкладаючи тут корону на голову, хотів зазначити, що завдячує корону виключно Богу. — Вчера відїхав цісар з Королївця до Пилави, де всїв на корабель, і на чолї ескадри, що має взяти участь в великих морских маневрах, відплине до Ґданьска. Маневри, в присутности царя Николая, будуть тревати від 11. до 13. с. м. Як впевнюють урядово, цар не висяде на землю. — Німецкі часописи цїлком з того невдоволені, що цісар Вільгельм запросив князя Цуна на маневри. Такі запросини змінюють — на їх погляд — значінє посольства князя Цуна, бо можуть викликати цїлком хибний погляд у Хінцїв на відношенє Німеччини до Хіни. Дефіляда німецких полків перед князем Цуном буде у них уважати ся ознакою якогось пiдданьства німецкої держави супротив Хіни.

Виновник замаху на президента Сполучених Держав, Чолґош, дістає від часу до часу нервові напади. На питаня дає переважно вимпняючі відповіди. Полиция не могла доси зібрати майже ніяких даних о його давнїйшім житю. Звістно лиш тілько, що він нежонатий і що має сімох братів і дві сестри. Всї жиють в Клївлєндї і володіють анґлїйским і німецким язиком. Єсть підозрінє, що чоловік, котрий перед Чолґошем стиснув руку президента і незвичайно довго єї держав, був з ним в змові; однако доси не можна було його вислїдити. — До льондоньских знов часописий доносять, немов би американьска полиция викрила, що моральною виновницею замаху на Мек Кінлея єсть звістна в Америцї німецка анархістка Ема Ґольдман, котра вже раз (з р. 1893) була арештована за анархістичний заговор. Чолґош покликує ся на неї як на моральну виновницю свого злочину. Єсть се Німкиня, уроджена в Америцї; мала, дуже погана жінка з лицем чарівниці, з чорними пронибаючими очима, що разом з чорним волосем сильно відбивають від жовтого, хоробливого лиця. Ґольдман була перше швачкою в однім з найбіднїйших дїльниць Чікаґа. Там пізнала провідників революцийного руху в р. 1887 засуджених за то пізнїйше на смерть. Від того часу Ема Ґольдман проповідує словом і письмом анархістичні ідеї. Безпосередно по замаху на короля Гумберта в Монци бачено єї в Льондонї, почім зараз вернула до Нового Йорку. — Чікаґоска часопись Daily News подає такі зізнаня Чолґоша: Заявив, що дїлав виключно під впливом анархістичних брошур і часописий і здивував ся, коли по замаху публика кинула ся на него і хотїла його убити. Підписавши протокол зізнань заявив Чолґош, що цїлком не жалує свого поступку, бо зробив „для великої справи то, що міг". Не стоїть в звязи з анархістами в Паттерзон, анї з тими анархістами, що висилали Брешіого до Італії. Не має спільників. Після инших справоздань з Буффальо, Чолґош признав, що перед замахом оповідав о тім намірі кільком своїм приятелям. Доси не хоче Чолґош приймити ніякого адвоката.

КАНДИДАТ НА ЗЯТЯ.

(З мадярского — Фр. Сечі.)

— Ви єї любите?

— Люблю, пане майор, і коли....

— Хочете женити ся з нею?

— То найгорячійше бажанє мого серця, пане майор, і можу вас увірити, що головною задачею мого житя буде....

— Ви служили?

— Де? — коли вільно спитати.

— Питаю ся, чи ви служили?

— Як, прошу?

— То дивне питанє. Хибаж можна деинде служити, як не у війску?

— Нї, пане майор, я не служив у війску.

— То видко по вас.

— Свого часу....

— Досить. Не можете нїколи бути моїм зятем.

— Алеж прошу покірно...

— Здає ся, що ви мене ще не знаєте. Що я раз сказав, то сьвяте.

І майор від гузарів, Середа, заворкотів ще щось та вийшов із комнати.

А Едед зі спущеною головою та зложеними руками дивив ся стовпом перед себе і не видів, що у відхилених дверех сусїдної комнати стояла в білім чипци добра тїтка Мільчі.

По засумованім лици молодого професора здогадала ся тота добра невіста, як стоїть дїло. Тихцем підійшла до Едеда, станула перед ним, і з якимсь дуже дивним сочувством глянула на него.

— Бідні ви, пане професор! Відмовив вам, правда? Я то собі зараз погадала.

Професор не сказавши і слова, поцїлував стареньку невісту в руку.

— Ох, коби ви знали, серед якого недоброго прочутя ми перебули минувшу ніч.... Гізі заєдно плакала. Я не могла ніяк успокоїти бідну дівчину.... хоч і менї самій треба було якоїсь розради; бо я знаю найлїпше поглядп мого брата, його пересуди, котрих не дасть собі вибити з голови. Але не тратьмо надії; ще все не пропало. Поговорю нинї ще раз з Мікльошем. Моя задача буде трудна, я то добре знаю. Але здаймо ся на Бога і....

При сих словах нахилила ся тїтка Мільчі, з усьміхом на устах і сльозами в очах, до уха Едеда, та шепнула єму:

....ну, та й на ясну провідну зірку залюблених....

Від часу тої прикрої сцени минули для Едеда три днї тяжкої муки.

Але чечвертого дня, видко, заблисла знову ясно провідна зірка залюблених, бо молодий професор дістав лист від тїтки Мільчі. В листї дала она єму знати, що майор трохи помяк і хоче ще раз з ним поговорити. Едед довго не знав, що робити, наконець рішив ся піти до старого майора.

* * *

— Пан майор казали мене закликати?

— Нї.

— Алеж прошу дуже....

— Таже я вам вже сказав, що нї. Нїчого не стало!

— То прошу звинити....

— Ну, то вже лишіть ся, коли ви тут. Чим ви займаєте ся? Коли собі добре пригадаю, то ви учитель.

— Професор, коли сьмію просити, ґімназияльний професор. Маю намір....

— Чого учите?

— Мадярскої мови. Маю намір....

— То ви займаєте ся непотрібною роботою. За моїх часів то матері і мамки учили дітий говорити.

— Алеж прошу дуже, то преці не так....

— Коли так. Мусите відучити ся того вічного відворкуваня. А правда, чи ви курите?

— Нї, пане майор. Свого часу....

— А пєте?

— Лиш воду, пане майор. Я пробовав....

— Граєте в карти?

— Зовсім на тім не розумію ся, пане майор. Взагалї....

— А як там з жінками? Чи мали вже які любовні пригоди?

— Можу щиро сказати, що я нїколи не був легкодушним.

— А чи ви щіплені від віспи?

— А вжеж, ще як був малим...

— Досить. Ну, добре. Отже ви професор. Учите мадярскої мови. Крім того з вас так званий солїдний чоловік. Не пєте, не курите, не граєте в карти. А що маєте довги, того вже не можу ніяк сподїзати ся. Скажіть же менї

Новинки.

Львів дня 10 го вересня 1901.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 29-го серпня: Вилучити громаду Верхівцї гусятиньского округа з шкільної звязи в Перемилові і з'орґанїзувати окрему 1-кл. школу в Верхівцях: — з'орґанїзувати: 1-кл. школу в Ропіцї лїского повіта, 1-кл. школу в Хиринцї перемиского повіта, 4-кл. школу женьску в Бучачи, 2-кл. школу в Томашівцях, 1-кл. в Річполи перемиского повіта; — перемінити: 4-кл. школу мішану в Куликові жовківского повіта на 4-кл. школу мужеску і 4-кл. школу женьску, 1-кл. школу в Вичківцях чортківского повіта на 2-кл., 5-кл. школу мужеску і 5-кл. школу женьску в Бібрцї на 6-кл. мужеску і 6-клясову женьску.

— **Ц. к. Дирекция почт** оповіщує: Дня 10 с. м. віддає ся до ужитку уряджену при ц. к. урядї почтовім Львів 11 при ул. св. Николая стацию телеґрафічну разом із публичною бесїдницею телефонїчною. Нова стация телеґрафічна буде занимати ся тільки приниманєм телеґрам місцевих і замісцевих в годинах службових заведених для руху почтового, т. зн. в буднї днї від 8-ої години рано без перерви до 7-ої год. вечер, а в недїлї від 8 год. 20 м. до 11 год. 30 м. і від 3 до 4 пополудни. Публична бесїдниця буде приймати підчас тих самих годин службових фоноґрами і посередничити в веденю розмови в льокальнім руху телефонїчнім. Належитість за надавані фоноґрами виносить 10 с. за посередничене і 1 с. від слова, крім того за доручене через післанця в місци 20 с., а по-за обрубом міста після тарифи для післанцїв. За доручене фоноґраму почтою оплачує надаючий звичайне порто почтове відповідно до того, чи фоноґрам має одержати форму карти кореспонденцийної чи листу карткового або звичайного. За звичайний папір і куверту числить ся 2 сотики. Належитість за місцеві розмови телефонїчні з абонентами тутешної сїти телефонїчної виносить 20 сотиків за розмову треваючу три мінути.

— **Наука руского язика і письменьства для дївчат**, що ходять до не-руских шкіл, відбуває ся що суботи від 3-ої години пополудни в домі при Стрілецкій площі ч. 6 в партері в школї виділовій ім. Т. Шевченка. Видїл „Руского товариства педаґоґічного" звертає ся з уклінною просьбою до патріотичних родителїв і опікунів, щоби заохотили свої дїти ходити на сю науку, котрої хосенність повинна бути ясною кождому тямущому Русинови. Ся наука відбуває ся в трех курсах. На найвисшім курсї учить Вп. професор рускої ґімназиї др. Іван Копач.

— **До рускої ґімназиї в Перемишли** записало ся сего року учеників:

До приготовляючої кляси .	54
до I. кл. подїленої на два віддїли	132
до II „ „ „ „ „	76
до III „ „ „ „ „	67
до IV	63
до V	57
до VI	33
до VII	48
до VIII	32
Разом	562

— **Почтові складницї** заводить ся з днем 10 с. м. в Єжовім (почта Рудник); з днем 20 с. м. в Кропівнї (п. Гологори), в Конкольниках (п. Болшівцї); з днем 16 с. м. в Прилуцї (п. Трясівка), в Старім селї (п. Олешицї), в Майданї граничнім (п. Отинія). в Стрільчах великих (п. Щурова), в Болеховичах і в Мідьщинї (п. Заборів к. Кракова).

— **Фальб** заповів на вересень: від 1—10 зливні дощі з бурями, від 11—18 сухо, від 19—23 дощі, від 24 до кінця місяця сухо. Критичні днї: 12 вересня (II-рядний) і 28 (I-рядний).

— **Чужим коштом** хотїв розбогатїти Борух Лїхтенштайн у Львові, в спілцї зі своєю матїрю Тавбою Раац, аж остаточно Боруха арештовано. Борух взяв ся до грубших інтересів, і ставив каменицю без гроший. Весь потрібний материял брав він від підприємцїв на кредит і виставляв на то відповідні векслї. Рівночасно винаймив стайню в тїй реальности якомусь Мошкови Штольценбергови за 860 корон річно. Стайня була ще недокінчена, але від чого Барух мав голову. За помочию адвоката, котрого також обманув, витуманив від Штольценберга 864 К. Коли вже все було готове і гроші взяв за стайню, продав ново вибудовану каменицю і хотїв втечи зі Львова. Промисловцї довідавши ся о тім, стали за ним шукати. Борух зразу ховав ся, аж наконець его арештовано. Справу віддано судови.

— **Движима азбука,** — се прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав Григорий Бжій, емеритований управитель 6-клясової школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкцією та з приладом до уставленя букв. Цїна 10 корон: для учителїв народних і книгарень по 8 корон. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта" у Львові і в книгарни Ставропигійскій (ул. Руска, ч. 3). „Движима азбука" повинна безусловно находитись в кождій народній школї.

— **Ґімнастичні вправи для учеників** зачинають ся в рускім „Соколї" з днем 2-го вересня. Вправи будуть відбувати ся 3 рази в тиждни, т. є. в понедїлок, середу і пятницю для учеників молодших від $^{1}/_{2}6—^{1}/_{2}7$ години, для старших від $^{1}/_{2}7—^{1}/_{2}8$ години вечером. Вписи відбувають ся в тих самих днях і годинах від дня 2-го вересня. ул. Підвале ч. 7. Вкладка місячна виносить 1 К. Вправи відбувати ся будуть під доглядом і управою виколених настоятелїв. За старшину товариства ґімн. „Сокіл": Др. *Гуксвич*, за голову, *Денис Кучика*, справник.

— **Про велику крадїж** в банку Йонаша у Львові, подають такі подробицї: Злодїї увійшли головними дверми пасажу Гавсмана, що стоять все отвором, розбили дверї до пивниць п. Міхельштедтера, гуртівника обуви, що має свій склад під льокалем банку, і там при помочи пак і скринок зробили собі руштоване, і досягнули мурованого склепїня. При помочи відповідних знарядів виняли кільканайцять цеґол зі склепїня, вручно і гладко, як би фахові мулярі, дістались до підлоги з грубих, ялових дощок, на котрих уложені дубові паркети. Уживши столярского свердлика, попроверчували паркети, виймили цїлий квадрат підлоги, величини около чверть метра, куди чоловік легко може на верх дістати ся, і то до першої комнати, де й зачалась властива операция. — Не можна доволї надивуватись, з якою докладностию, певностию та з яким трудом те все виконано в короткім часї. Огневідпорну касу продїравили злодїї в трох місцях, віддерли верхну покривку, поусували засувки, горішну і долїшну, та усунувши всї перешкоди механізму, дібрались до головного отвору каси. Лекше уже пішло з самим тресором, котрий підважили долотом і просто і виломили. А цї-

---

тепер, змилуйте ся, скажіть самі: Що менї з вами робити?

— Пане майор...

— Здає ся, що ви досить здорові, але ви, поминувши вже ваші прочі хиби, білявий, занадто білявий. В цїлій моїй родинї не сьмів нїхто бути білявим. То якась така млава краска. Я єї не можу стерпіти. Біляві внуки, бррр!

— Звинїть...

— Чейже не схочете втечи, заким докінчу говорити! Ви хочете бути моїм зятем. Я говорив нинї о тім з моєю донькою, а лїпше сказавши, я відраджував нещасливій дитинї. Она хоче бути вашою жінкою. Ну, остаточно, то річ ґусту. Я мушу признати ся, що представляв собі мого зятя зовсїм инакшим чоловіком. Вам то дивно? Ну, добре то я поправлю ся: я виховав мою Ґізі на воякцу жінку. Виджу, що треба покинути ся тої гадки. Судьба хоче инакше, донька хоче инакше, та й моя сестра Мільчі хоче инакше. Всї троє завзяли ся на мене. Не дають менї спокою вже від двох місяцїв. Від того часу не маю анї одної спокійної хвильки. Я їм роблю їх волю. Але памятайте собі, що то перший раз в моїм житю. Нехай буде, що має бути. А тепер уважайте добре. Можете числити на руку моєї доньки. Але скорше як за рік то і не гадайте о вінчаню. Але й тогди ще лиш в такім случаю, коли з вас будуть люди. Розумієте? Люди, чоловік такий, якого я маю на думцї... Такий, що щось значить... бо тепер ви не значите нїчого, то можете менї вірити... З Богом!

* * *

„Чоловік, що щось значить"....

Що дивного, що Едед заєдно лиш роздумував над тими загадочними словами майора. Але він не міг нїяк дійти того, що они мають значити.

Наконець не позіставало єму нїчого як лиш попросити тїтку Мільчі, щоби она єму пояснила тї слова.

— Бо то, любий Бельо, мусите насамперед знати, як мій брат представляє собі такого чоловіка, котрий щось значить... Мікльош кладе безконечно велику вагу на поверховність. Ви то могли добачити, що він, мимо того що на пенсиї, все таки ходить завсїгди в своїм мундурі. То характеризує єго, бо у него такий погляд, ще не одїж, але за то мундур робить чоловіка. Та й то могли ви добачити у него, що люди цивільного стану не значать у него нїчого. Межи тими ще лиш тї щось значать у него, котрі в який небудь чесний спосіб здобули голосне імя. Тепер чей будете знати, чого держати ся. Рік то не вік, а майор як раз що скаже, то вже й додержить того.

Едед був переконаний, що він добре зрозумів поучене тїтки Мільчі і постановив собі вдоволити тоті якісь дивні забаги свого будучого тестя.

В тиждень опісля з'явив ся він в домі майора у фантастичнім унїформі пожарників малого місточка. Майор став реґотати ся на цїле горло, коли побачив єго в тім мундурі, але й зараз споважнів і набурмошений відозвав ся до зовсїм змішаного кандидата на зятя:

Таких дурнуватих жертв я не люблю, ідїть домів, щоби вас нїхто не видїв, бо коли вже самі себе осьмішуєте, то бодай нас не осьмішуйте. Ще того не стало!

* * *

Перша неудача не відстрашила Едеда; він попробував щастя на иншім поли. Написав велику драму в пяти дїях і передав єї директорови вандрівного театру, що случайно перебував в місточку. Один примірник тої драми під заголовком „Вандрівники житя" або „Пильність і легкодушність", в красній плюшевій оправі вручив він особисто майорови.

Перше представленє мало величезний успіх. Автора викликувано по кождім актї а оплескам не було кінця. Родина майора сидїла в пересїку, що називав ся партеревою льожею.

Ґізі з гордої радости то блїдла то червонїла ся по самі уши. Тїтка Мільчі таки трохи не плакала з радости і могла лиш ще лиш шепнути до майора:

— А видиш, Мікльош!

Але майор не відповів на то нїчого. Він сидїв в глубинї льож і спав сном блаженних з нудьги.

* * *

В кілька днів опісля сидїв майор на веранді зі своїм кандидатом на зятя та грали в карти. То було лїто а спека на дворі і зла гра професора роздразнили старого.

— Щож ви знову робите? Чому не бєте.

— Не можу бити, бо не маю дами.

— От тобі маєш, знов вимовка нездари. А то все тота білява непорадність... Така була й тота театральна штука... самі плачі, стони, писки та нарікання... анї то акциї, анї конфлїкту, анї борби... Так то буває, коли хто не служив... Ну, тепер не бєте вже й асом?... Ах, досить вже менї тої нудної гри!...

Майор кинув сердито картами на стіл і пішов а професора лишив самого. Тепер вже й Едедови було за богато тих примх свого будучого тестя. Він чув вже, що єму сил не стає і терпцю, але постановив спробовати ще одного способу, послїдного. Прийшли вибори до парляменту. Професор Беля Едед виступив яко кандидат на посла з проґрамою крайної лївицї.

Він мав в містї і околици богато приятелїв, а єго полїтичне віроісповідане було також популярне в окрузї виборчім. Єго вибір був запевнений. Богаті люди з єго партиї зложили гроші на вибори. З урадованим лицем явив

ла тая робота вимагала що найменше 3—4 годин тяжкої роботи. Поконавши ті трудности начали злодії господароване цілком спокійно і флеґматично. Пачка за пачкою, відривали печатки, переглядали і забирали, що вартнїйше. Замітне, що злодії не брали срібла, а лиш золото і папери. Не рушили льосів і векслів, а забрали місячний білянс, щоби знищити сліди і числа цінних паперів. То все овинули в ручник і вийшли спокійно тою самою дорогою, котрою і зайшли. Аґенти найшли в пивници два робітничі, нові убраня синявої барви, очевидно полишені по доконаню злодійства, пару рукавичок та цілком нові слюсарскі знаряди. Два долота, пилочка, свердлик, кілька пильників і дзвіночок, як здає ся, для сиґналїзованя небезпечeньства. Такі річи походять з фабрик французских і продають ся у Львові в склепах пп. Цибульского і Шумана. І дійстно по картцї якою був завинений дзвіночок, дійшли, що річи ті куповано в склепі п. Шумана і то ще в цьвітни с.р., та купивший казав собі те занести до готелю Центрального під ч. 17.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаімних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци серпни с. р. 14.764 важних поліс на суму 13.139.484 кор. обезпеченої вартости з премією 117.526 кор. 51 сотиків.

Разом від початку року до кінця серпня с. р. видано 66.790 важних поліс на суму 67,588.910 кор. з премією 605.218 кор. 42 сот.; попередного року за той сам час було 57.119 важних поліс на суму 58,880.681 кор. з премією 514.093 кор. 07 сот.; то єсть сего року о 9671 поліс і 91.125 корон 35 сотиків премії більше.

Шкід в серпни прибуло 85, разом від початку року до кінця серпня с. р. було 599 шкід, з котрих вже всі зліквідовано і виплачено крім 14 відшкодовань (в сумі 7461 кор. 83 сот.), в котрих виплата з причин правних мусіла бути ще вздержана.

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 303.466 кор. а по потраченю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 144.847 кор.

Попередного року за той сам час було 594 шкід на суму 314.697 кор. (на власний рахунок 156.633 кор.) отже сего року було о 11.231 кор. відшкодовань менше.

При відновленю поліс по конець серпня с. р. зараховано членам титулом 8% звороту, квоту 37.561 кор. 42 сот.

Фонд резервовий з кінцем серпня с. р. виносить 354.407 кор. 19 сот.

— **Рахунок товариства взаімного кредиту „Днїстер“** у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць серпень 1901

I. Стан довжний:

	Кор. с.	Кор. с.
2. Уділи членів		79.100 66
3. Фонд резервовий . . .		8.357 72
4. Спецiяльна резерва страт .		1.110 13
5. Вкладки щадничі:		
а) стан на початку серпня 1901 .	866.893 39	
б) вложило в серпни 72 сторін	53.550 95	
разом .	926.444 34	
в) виняло в серпни 75 сторін . .	35.443 31	
Позістає з кінцем серпня . .		885.001 03
6. Сальдо процентів (побраних) .		29.918 24
7. Непідията дивіденда за р. 1897, 1898 1899 і 1900 . . .		3.921 54
8. Кошти спору		426 75
9. З рахунку ріжних сторін .		506 42
10. Резерва на оплачене податку за р. 1900		600 —
11. Рахунок біжучий з Товариством вз. об. „Днїстер“ . . .		5.500 —
Сума		1.014.442 49

II. Стан чинний:

	Кор. с.	Кор. с.
1. Позички уділені на скрипти і векслї:		
а) стан на початку місяця серпня .	851.532·46	
б) уділено в серпни позичок на суму	27.305·—	
разом .	878.837·46	
в) сплачено в сер. р. 1901	42.741·62	
Стан з кінцем серпня . .		836.095 84
2. Готівка в касї з днем 31 серп.		399 52
3. Цінні папери фонду резервового		8.587 —
4. „ „ инші . . .		89.117 —
5. В щадници почтовій (обор. чек.)		1.989 75
6. В инших товариствах і банках		69.109 29
7. Рахунок біжучий з Банком краєвим		586 40
8. Сальдо коштів адмінїстрациї . .		8.557 69
Сума		1,014.442 49

Членів прибуло 16, з — уділами, убуло 5, остае з кінцем серпня 901, всіх членів 1.968 з 2047 декларованими уділами в сумі 102.350 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї $6^1/_2$%.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 вересня. По торжественнім закритю угорского сойму від'їхав Цїсар вчера о годинї $2^1/_2$ по полудни з Будапешту і прибув сюди вечером.

Відень 10 вересня. Архикнязь Людвик Виктор зложив вчера перед полуднем вінець на домовинї цїсаревої Єлисавети. Вечером прибула до гробівця внучка Цїсаря архикняжна Єлисавета і молила ся при домовинї цїсаревої. Вінцї на домовинї цїсаревої Єлисавети зложили: місто Відень, кн. Кумберляндский, заряд дібр Ґеделє. Нині, в річницю смерти цїсаревої зложить вінець нїмецкий повновластник в імени цїсаря Вільгельма.

Льондон 10 вересня. Лїкарі мають аж нинї остаточно сказати, чи рани Мек Кінлія смертельні. Жена президента не знає, яка єсть причина ран мужа. Сказано їй лиш, що Мек Кінлї упав на виставі в Буффальо і поранив ся.

Новий Йорк 10 вересня. У всїх церквах Америки відбувають ся богослуженя за здоровлє президента.

Берлин 10 вересня. Berl. Tagblatt впевнює, що цар в нїякім случаю не відвідає міста Ґданьська і не вплине до порту. Стріча з цїсарем Вільгельмом відбуде ся на повнім мори.

ся популярний кандидат на посла в домі майора.

Ґізі повитала єго многозначним устисненєм руки. Тітка Мільчі була аж до сльоз зворушена, погладила Едеда по голові і заєдно повтаряла: А що, не казала я? А видиш Міклош!

Але майор був так сердитий як рідко коли, аж остаточно не міг вже видержати і крикнув:

— Таже виджу, виджу, що той пан хоче знов зробити велику дурницю. Посол з проґрамою крайної лївиці! Ще того не стало! Опозицийник в моїй родинї, котра все держала з правительством... Длятого, що я маю двох братів в мінїстерстві і одного шурина, що єсть державним інжинером, то моя донька, одиначка, має стати жінкою опозицийника із крайної лївиці.

Беля Едед ще того самого дня зрік ся кандидатури а рівночасно і надії, що майор віддасть за него свою доньку. Пригноблений вернув домів, і постановив вже пильнувати лиш свого званя. Заходив вже що-раз рідше до дому майора і в розпуки зачав вже не навидїти сьвіт і людий. Лиш часами ще ставав єму перед очима образ улюбленої дївчини і роз'яснював єму душу своїм малянхолійно лаґідним блеском..

* * *

— Аж страх погадати!... Бідний чоловічиско, видко вже й розум стратив... Ось читай Ґізі...

Так відозвала ся одного дня тітка Мільчі і дрожачою рукою подала своїй братаници послїдне число місцевої ґазети. Ґізі поблїдла і видивила ся на свою тету. А відтак півголосом прочитала слїдуючу новинку:

„Столова саля нашого готелю була вчера видовищем прикрої сцени. Властитель більшої посілости К. С. поганьбив ґімназияльного професора Б. Є. за то, що він відступив від своєї політичної партиї, а той відповів на то сильним ударом в лице. Властитель більшої посілости визвав професора на поєдинок“.

— Що за скандал! — зітхнула тітка Мільчі.

— Аж тепер вже все пропало — сказала Ґізі і розплакалась гіренько.

* * *

В кілька мінут опісля вбіг майор урадований до комнати.

— Чи чули ви? Професор вибив когось по лици за то, що й єго обидив!

Женщини не сьміли й очий звести.

— Ну прецї раз, Богу дякувати... прецї раз кров в нім заграла...

В тій хвили отворили ся двері і увійшов професор Беля Едед в смирній, поважній поставі.

— Пане майор!

— Досить, мій любий. Я вже все знаю. Добре так, добре єму стало ся, тому пискачеви.. Славно, славно!

— Чи не були би ви так ласкаві піти менї за секунданта?

— Але з як найбільшою охотою, мій любий синоньку... Отсе слово, аж любо послухати!... А умієш робити шаблею? А стріляти? Нї? То нїчого. Ходи зі мною до города. Я тебе так вивчу, що тобі і волос з голови не спаде... Ага, заждім же хвилинку... Як гадаєте діти, менї здає ся, що той дурний рік вже скінчив ся?

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)